

anden tilfældig Ansig var stemt til særdeles Mildhed, derfor vilde følge en anden Grund sætning end den vi har fulgt ved de andre Ministerier. Vi have fulgt samme Grund sætning med Hensyn til Forslag til Gageforhøielsen ved alle de andre Ministerier, som vi have behandlet, og vi vilde komme i Modsigelse med os selv, dersom vi idag ikke gik ind paa det, som Udvalget har foreslaaet. Der er andre Embedsmænd, som have et ligesaa stærkt Vidnesbyrd for Dueltighed, Dygtighed og Nidkjærhed, som de, hvorum her er Tale, der er andre Embedsmænd, hvis Arbejde ogsaa er blevet forøget derved, at der er henlagt nye Forretninger til dem, og dog have vi med Hensyn til disse Embedsmænd nægtet at gaae ind paa Ministerens Forslag. Der er saaledes f. Ex. Contoirchefen for Revisionen under Kultusministeriet. Han er baade en særdeles dygtig og særdeles nidkær Embedsmand — han havde det Vidnesbyrd af Ministeren, og jeg tør føie mit Vidnesbyrd til — hans Arbejde er bleven forøget derved, at der er draget ind under ham Revisionen af en heel Deel Regnskaber han ikke tidligere har havt, f. Ex. af Skolelærer Hjælpekasens, og desuagtet har Thinget negtet, at gaae ind paa den for ham foreslaaede Forøgelse. Lad os derfor ikke een Dag gaae hen og følge een Grund sætning og en anden Dag en anden, men lad os gaae frem ad den samme Vej. Jeg kan heller ikke være aldeles enig deri, at forøget Arbejde altid skal medføre forøget Løn. Naar Officerer og Soldater undertiden have et saa anstrængende Arbejde, at de sove gaaende, lønne vi dem derfor høiere end dem, som sidde stille i Garnisonen? Nei, de beholde samme Løn. Vi kræve af den mindst aflagte Officer hans Tid Dag og Nat, vi kræve enhver Anstrængelse, som Legemet kan taale og ikke taale, uden at vi derfor have seet den høitagtede Krigsminister gjøre Forslag til, at der skulde tilstaaes ham noget mere, fordi han har et Par Timers Arbejde mere om Dagen. Embedsmanden er ikke en Arbejdsmand, er ikke en Dageløner, som lønnes for visse Timers Arbejde. Embedsmandens Tid tilhører Staten og Staten kan fordrø, at han skal offere den sin hele Tid. Fordi der lægges flere andre Arbejder hen under den samme Mand, derfor

kan hans personlige Arbejde naturligviis ikke strække sig videre end det kan. Jeg maa ogsaa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar Finansministeren sagde, at Reglementet for 1825 ikke var traadt i Virksomhed, før det blev affattet, og syntes at spaae det senere Normalreglement samme Skjæbne, saa er dette dog ikke ganske rigtigt. Med Hensyn til alle Embedsmænds Gager forholder det sig ikke saa, der er visse Classer af Embedsmænd, hvor Normalreglementets faste Bestemmelser ere gennemførte, og hvor de ere blevene staaende uden at deri er foretaget nogen Forandring fra det ene Aar til det andet. Der er saaledes alle de geistlige Embedsmænd, de beholde det, som engang er blevet henlagt til dem, og man seer ikke den høitærede Kultusminister komme ind for Thinget og foreslaae, at nu skal den og den Geistlige have det og det Tilskud af Staten. Det samme er, paa ganske saa Undtagelser nær, Tilfældet med Justitsministeriets Embedsmænd, og ligeledes med Rettens Personale, med Universitetets Lærere og med Officererne under Militæretaten. Kun paa eet Sted er der Liv og Bevægelse med Hensyn til Gagernes Ansættelse, og det er i Contoirerne under Ministerierne. Der er aldrig Rift eller No. Om dem gjælder det, hvis jeg ikke meget feiler, hvad den høitærede Finansminister bemærkede, at om der end gives et Normalreglement for Gagen, saa kan man aldrig sætte det igjennem. Det er altsaa alene med Hensyn til Contoirembedsmændene under de forskjellige Ministerier, at der er dette usædvanlige Liv og denne Bevægelse, at vi see paa Budgettet en Mængde Forslag til smaa enkelte Forhøielser af 100 til 200 Rbd. Vi have hidtil sagt Nei til dem Allesammen uden nogen Undtagelse, og vi have sagt: ere de for lavt aflagte, nu saa kom og forelæg os et Gagerreglement, saa skulle vi drøfte det og gaae ind derpaa, og fastsætte Gagen til en vis bestemt Størrelse, naar vi kunne oversee det Hele. Ved enkelte Punkter at gaae ind paa en saadan Forhøielse, det maa jeg derimod paa det Bestemteste fraraade. Vi ville komme i Modsigelse med os selv, og ikke kunne oversee Betydningen af det vi gjøre. Vi ville tillige derved vænne Alle til den Betragtningssmaa,